

Dosar nr.1-332/25
02102025

1-25140036-32-1-

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

06 aprilie 2026
Hînceşti

mun.

Judecătoria Hînceşti, sediul Central
Instanţa compusă din:
Preşedinte de şedinţă, judecător
Grefier

Mihaela Angheluţa
Elena Guştiuc, Parascovia Niţă

Cu participarea:
Procurorului
Avocatului

Marcel Caras
Aureliu Oncea

a examinat în şedinţă de judecată publică, în limba de stat, cauza penală de învinuire a
lui

*****, născut la *****, cod personal *****, originar şi domiciliat în
mun. Hînceşti, str. Chişinăului, nr.6 ap. 5, angajat oficial în câmpul
muncii în Republica Moldova la S.R.L „Proex Construct,” studii medii,
căsătorit, doi copii minori la întreţinere, nu are grad de dezabilitate,
anterior judecat, la evidenţa psihiatrică nu se află, la evidenţa medicului
narcolog nu se află;

de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal,
Termenul de examinare a cauzei: 02 octombrie 2025 până la 06 aprilie 2026.
Procedura de citare legal executată.
Cauză judecată în procedura acordului de recunoaştere a vinovăţiei.

c o n s t a t ă :

***Descrierea faptei prejudiciabile, recunoscută de învinuit şi considerată ca fiind
dovedită, indicându-se modul săvârşirii ei.***

*****, la 01 august 2025 aproximativ ora 17:03, aflându-se pe traseul R-33, la km-33,
mun. Hînceşti, str. Bozienilor, fiind conducătorul mijlocului de transport de model „Toyota
Auris” cu numărul de înmatriculare *****, a ignorat pct. 47.1) al Regulamentul Circulaţiei
Rutiere, astfel, în timpul documentării conform art. 236 alin. (1) Cod contravenţional,
acţionînd intenţionat în scopul determinării angajaţilor Inspectoratului Naţional de Securitate
Publică, al Serviciului patrulare Ialoveni-Hînceşti al Secţiei patrulare Centru a Direcţiei
patrulare Centru - Şeremet Marcel, la neîndeplinirea corespunzătoare a obligaţiunilor
funcţionale, realizate prin nedocumentarea sa, le-a oferit acestora, mijloace băneşti în sumă

de 200 lei, creând prin acțiunile sale, o stare de pericol pentru buna desfășurare a activității de serviciu a funcționarilor publici cu statut special din cadrul MAI.

Acțiunile lui ***** au fost încadrate juridic în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi: corupere activă, adică promisiunea, oferirea sau darea unei persoane cu funcție de răspundere, personal sau prin mijlocitor, bunuri ce nu i se cuvin.

Esența acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat.

În cadrul urmăririi penale, la 25 septembrie 2025, *****, asistat de apărătorul său, avocatul, Oncea Aureliu, și-a manifestat voința să încheie acordul de recunoaștere a vinovăției.

Astfel, la aceeași dată între procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Principal, Simion Caraja și învinuitul, *****, asistat de avocatul Oncea Aureliu, în conformitate cu prevederile art. 504 și art. 505 Cod de procedură penală, luând în considerare faptul că, în baza probelor administrate, reiese că faptele au fost săvârșite de inculpat, rezultă stabilirea vinovăției acestuia, având aprobate, în scris, limitele pedepsei de către procurorul ierarhic superior, a fost încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției în cauza penală intentată în privința lui *****.

La acest segment, instanța relevă că în urma negocierilor dintre procuror, învinuit și apărătorul acestuia, în ceea ce privește categoria, cuantumul și modul de executare a pedepsei ce, s-a stabilit că lui *****, în limitele prevăzute de art. 80 Cod penal și ținând cont de prevederile art.75-78 Cod penal, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale.

În conformitate cu art. 509 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța trebuie să constate dacă inculpatul înțelege pentru ce infracțiune este învinuit; recunoaște vinovăția; a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției în mod benevol și cu bună știință, în prezența apărătorului; înțelege consecințele acordului de recunoaștere a vinovăției, pedeapsa și susține poziția sa privitor la acordul încheiat.

În ședința de judecată, ***** a declarat că înțelege pentru ce infracțiune este învinuit, că recunoaște vinovăția, a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției în mod benevol și cu bună știință, în prezența apărătorului, înțelege consecințele acestuia și susține poziția sa privitor la acordul încheiat. Solicită instanței acceptarea acordului de recunoaștere a vinovăției cu stabilirea pedepsei negociate la faza de urmărire penală și a solicitat instanței acceptarea acestuia.

Potrivit alin. (1) al aceluiași articol, în cazul în care inculpatul susține acordul de recunoaștere a vinovăției, el face declarații în instanță despre ceea ce a săvârșit în legătură cu fapta prejudiciabilă ce i se incriminează și atitudinea sa față de probele anexate la dosar.

Reieșind din prevederile legale expuse, în ședința de judecată, inculpatul a indicat faptele comise, recunoscând în totalitate faptele săvârșite.

În ședința de judecată, acuzatorul de stat, Caras Marcel, a relevat că susține acordul de recunoaștere încheiat și solicită admiterea acestuia.

Apărătorul, Aureliu Oncea, în ședința de judecată a susținut și a solicitat admiterea acordului de recunoaștere a vinovăției.

Probele pe care se întemeiază sentința, prezentate de procuror și acceptate de învinuit.

La etapa urmăririi penale au fost acumulate următoarele probe care au fost puse la baza învinuirii, au fost acceptate de către inculpatul ***** și avocatul acestuia, și au fost puse la baza acordului de recunoaștere a vinovăției înaintat instanței de judecată pentru acceptare:

- *procesul-verbal de audiere a martorului Șeremet Marcel din 01 august 2025*, care a declarat că la 01.08.2025, aproximativ ora 17:03, pentru depășirea limitei de viteză a fost stopat mijlocului de transport de model Toyota Auris, cu numărul de înmatriculare „*****” la volan căreia s-a dovedit a fi cetățeanul Jumir Valeriu. În timp ce se afla în autospeciala de serviciu Skoda Octavia cu numărul de înmatriculare MAI 9869 și întocmea procesul-verbal în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional, cetățeanul Jumir Valeriu a venit și l-a rugat să nu-i scrie proces-verbal și comunicându-i că dorește să-i ofere ceva lei, fapt pentru ce a fost atenționat de mai multe ori că este contrar legii, la care ultimul a insistat și a lăsat o bancnotă cu nominalul de 200 lei, fapt pentru ce și a făcut denunțul (f.d 24-26);
- *procesul-verbal de audiere suplimentar a martorului Șeremet Marcel din 01 septembrie 2025*, prin care a indicat că menține declarațiile date anterior. Adăugător vrea să menționeze că colegul cu care era în serviciu la 01.08.2025, Toncoglaz Veaceslav, a fixat depășirea limitei de viteze cu dispozitivul „Trucam” de către șoferul Jumir Valeriu, tot el l-a stopat, i-a adus la cunoștință încălcarea și i-a comunicat să se apropie de automobilul de serviciu în care se afla Șeremet Marcel, de model „Skoda Octavia” cu numărul de înmatriculare MAI 9869, care era parcată pe teritoriul stației de alimentare a S.A. „Lukoil”, cu fața spre traseul R3, km.33, pe teritoriul mun. Hîncești. Șeremet Marcel era așezat pe bancheta pasagerului din față, iar Jumir Valeriu s-a apropiat la ușa care era deschisă, fiind deja cu actele în mână. Din start acesta a rugat să nu i se aplice amendă, dându-le de înțeles că, să se clarifice fără proces-verbal, adică în schimb la mijloace bănești, Jumir Valeriu a fost avertizat de Șeremet Marcel că este ilegal și se pedepsește penal, acesta însă a continuat a propune mijloace bănești și a pus o bancnotă cu nominalul de 200 lei alături de el în automobil împreună cu actele. Imediat, a sunat la 112 și a anunțat despre cazul dat, ulterior la fața locului a venit grupa operativă a IP Hîncești. Menționează că era singur în automobilul de serviciu, alături nu se afla nimeni în momentul în care cetățeanul Jumir Valeriu îi oferea mijloace bănești și când le-a plasat în automobil, nu cunoaște dacă colegul său a auzit sau a văzut careva din cele întâmplate. Cele întâmplate le-a filmat cu camera de corp de serviciu. Între timp, i-a întocmit cetățeanului Jumir Valeriu un proces-verbal cu privire la contravenție pentru depășirea limitei de viteză, acesta a semnat procesul-verbal și a primit o copie, careva obiecții nu a avut. La moment asta e tot ce poate comunica (f.d 37-38);
- *procesul-verbal de cercetare la fața locului din 01 august 2025*, prin care s-a constatat că obiectul cercetării îl reprezintă autospeciala de model „Skoda Octavia” cu numărul de înmatriculare MAI 9869, care este poziționată pe șoseaua Bozienilor, SAC-26, municipiul Hîncești. Automobilul menționat anterior fiind poziționat cu fața spre traseul R-3, km-33. În interior în partea din față, la mijloc între cotieră și schimbătorul de viteză, în locul unde este poziționat locul suportului de „pahare” este prezent certificatul de înmatriculare auto eliberat pe numele cetățeanului Jumir Valeriu, automobil Toyota Auris un permis de conducere, care de asemenea este pe numele

cetățeanului Jumir Valeriu, o bancnotă cu valoarea nominală de 200 lei, cu nr. 796086, seria G-0067, anul emiterii 2015. Bancnota cu nominalul de 200 lei, a fost împachetată în plic artizanal de culoare albă, sigilat „POLIȚIA MD”, nr.2025-3436-000000101, care ulterior se ridică. Examinarea s-a efectuat cu acordul șoferului Șeremet Marcel, angajat INSP(f.d 8-13);

- *procesul-verbal de ridicare (înregistrări audio/video) din 01 august 2025 (f.d 28-29);*
- *procesul-verbal de cercetare (înregistrări audio/video) din 22 septembrie 2025 (f.d 41-42);*
- *procesul-verbal de cercetare (documente/înscrișuri) din 22 septembrie 2025 (f.d 59);*
- *corp delict – o bancnotă cu nominalul 200 lei, cu seria și numărul G.0067796086 recunoscută prin ordonanța organului de urmărire penală din 10.09.2025 f.d (22-23).*

Încadrarea juridică a faptei pentru care se condamnă învinuitul.

Vina inculpatului, *****, în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită pe deplin, fiind calificată just în baza art. 325 alin.(1) Cod penal după indicii calificativi: oferirea, personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru acesta, pentru a nu îndeplini obligațiunile în exercitarea funcției sale.

Subsecvent, instanța evidențiază că vinovăția persoanei se stabilește în cadrul unui proces cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției. Sarcina probațiunii aparține părții acuzării. Legea procesual-penală stabilește că răsturnarea prezumției nevinovăției sau concluziile despre vinovăția persoanei despre săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Reieșind din probele cercetate în ședința de judecată prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, în virtutea cărora, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, se ajunge la concluzia că în ședința de judecată cu certitudine s-a dovedit vinovăția inculpatului, ***** în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal – oferirea, personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru acesta, pentru a nu îndeplini obligațiunile în exercitarea funcției sale.

În conformitate cu prevederile art. 99 alin. (2) Cod de procedură penală, probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță.

Corespunzător cu art. 100 alin. (4) din același cod, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art.385 alin.(1) pct. 1)- 4) Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4)dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

În conformitate cu art. 51 alin. (1) Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În sensul precizării componenței de infracțiune, legiuitorul a statuat la art. 52 Cod penal se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Potrivit art. 113 Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Instanța de judecată relevă că în cauza „*Kokkinakis vs Grecia din 25.25.1993*” CtEDO a statuat că ”(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci când individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente și la nevoie cu ajutorul interpretării ce este dată în jurisprudență, ce acte și omisiuni sunt de natură săi angajeze răspunderea penală”.

În acest sens, instanța de judecată, reiterează că, se consideră corupere activă acțiunile intenționate ale oricărei persoane care promite, oferă sau acordă un avantaj, bunuri, bani, valori, prestări servicii, ce nu i se cuvin unei persoane cu funcții de răspundere ca agent public, direct sau prin mijlocitor, pentru ca acest agent public să acționeze sau să se abțină de a acționa în exercițiul funcțiunii sale oficiale în favoarea făptuitorului sau de a obține de la autorități distincții, funcții, piețe de desfacere sau o altă decizie favorabilă pentru sine sau pentru altă persoană.

Obiectul infracțiunii de corupere activă îl constituie relațiile sociale referitoare la activitatea de serviciu, activitate a cărei bună desfășurare este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere asupra funcționarilor publici.

Latura obiectivă a infracțiunii de corupere activă constă în fapta prejudiciabilă exprimată doar prin acțiune, care se exprimă în mod alternativ următoarele trei modalități normative: 1) promisiunea unei persoane publice ori unei persoane publice străine, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 2) oferirea unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 3) darea unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate juridic în dispoziția art. 325 alin. (1) Codul penal iar, instanța constată că la materialele cauzei sunt anexate suficiente probe ce indică cu certitudine vinovăția inculpatului în privința comiterii infracțiuni menționate.

Oferirea, în sensul art.325 alin.(1) Cod penal, presupune prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine, iar, pentru aplicarea răspunderii conform alin. (1) art. 325 Cod penal, nu contează dacă destinatarul oferirii o acceptă sau o respinge. Este suficientă realizarea oferirii de către corupător. Această acțiune trebuie să implice un caracter precis, concretizat într-o acțiune efectivă, reală, nu însă imaginară. Este suficient ca oferirea să fie inteligibilă pentru persoana interesată, care, cunoscând nuanțele relevante, să fie în situația de a-i înțelege semnificația. Astfel, oferirea se consumă din momentul prezentării, etalării, înfățișării de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice.

Deci, infracțiunea prevăzută la art.325 din Codul penal este formală și se consumă odată cu săvârșirea acțiunii de oferire (indiferent dacă persoana publică ori persoana publică străină nu se lasă coruptă și nu le acceptă ori nu a reușit să realizeze solicitarea) sau din momentul dării în întregime a remunerației ilicite. Infracțiunea de corupere activă există atunci când oferirea remunerației ilicite se realizează înaintea îndeplinirii acțiunii cerute de corupător.

Subiect al infracțiunii de corupere activă poate fi orice persoană fizică responsabilă ce a împlinit vârsta de 16 ani. Subiect al infracțiunii de corupere activă poate fi și o persoană juridică, cu excepția autorităților publice.

Astfel, instanța, marchează că în prezenta cauză sunt examinate acțiunile ilegale ale lui ***** privind coruperea activă a angajaților INSP al IGP al MAI, atât prin oferirea cât și darea mijloacelor bănești de către corupător către o persoană publică în vederea neatragerii la răspundere contravențională conform art. 236 alin. (1) Cod contravențional.

În acest sens, instanța conchide că prin acțiunile lui ***** a fost realizată latura obiectivă a infracțiunii de corupere activă încadrată în dispoziția art. 325 alin. (1) Cod penal.

Fiind stabilite elementele componente de infracțiune, inculpatul, ***** urmează a fi supus răspunderii penale cu aplicarea unei sancțiuni corespunzătoare.

Stabilirea limitelor pedepsei, calculate conform prevederilor art.80 din Codul penal, și motivarea pedepsei aplicate

În conformitate cu art. 509¹ alin. (4) Cod de procedură penală, la stabilirea pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit, instanța verifică dacă individualizarea acesteia a fost efectuată în limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală, dacă limitele pedepsei au fost reduse în condițiile art.80 din Codul penal și dacă au fost aplicate prevederile art.75–78 din Codul penal.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La stabilirea pedepsei, instanța în conformitate cu prevederile art. 75 Cod penal, ține cont de caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de judecată relevă că prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele care urmează a fi respectate în procesul stabilirii pedepsei și aplicării ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Legea penală fixează cadrul legal în limitele căruia instanța de judecată efectuează operațiunea de stabilire și aplicare a pedepsei inculpatului.

Astfel, față de natura și gravitatea faptei comise a circumstanțelor reale de săvârșire a acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa trebuie să fie aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii. Mai mult ca atât, pedeapsa este echitabilă când ea impune

inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiune.

Potrivit art. 80 alin. (1) Cod penal, în cazul în care persoana pusă sub învinuire încheie un acord de recunoaștere a vinovăției, iar instanța de judecată acceptă acest acord, limitele de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod se reduc cu o treime.

Reieșind din prevederile art. 325 alin. (1) Cod penal, pedeapsa stipulată de sancțiunea acestei legi prevede amendă în mărime de la 500 la 1500 de unități convenționale, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 3000 la 5000 de unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate, iar potrivit prevederilor art. 16 alin.(2) din Codul penal, este o infracțiune ușoară.

Evaluarea caracterului rezonabil al pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, în cadrul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, s-a ținut cont de prevederile art. 75-78 Cod penal.

În acest context, instanța reiterează că potrivit materialelor dosarului, ***** nu se află la prima sa abatere penală, anterior fiind în conflict cu legea penală (f.d. 62).

Circumstanțe ce atenuază răspunderea penală, conform art. 76 Cod penal în privința lui ***** instanța a stabilit – căința activă.

Circumstanțe ce agravează răspunderea penală, conform art. 77 Cod penal în privința lui ***** – nu au fost stabilite.

Instanța constată că la stabilirea pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat, individualizarea acesteia a fost efectuată în limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală, reduse în condițiile art.80 din Codul penal cu aplicarea prevederilor art.75–78 Cod penal.

Astfel, instanța consideră oportun acceptarea unei pedepse sub formă de amendă care a fost stabilită în cadrul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției.

Prin urmare, reieșind din pedeapsa negociată, și anume amendă în mărime de 600 unități convenționale, este una legală, în limitele legale și pasibilă de a atinge scopul final al pedepsei penale.

În așa mod, în împrejurările și circumstanțele constatate, pornind de la scopul pedepsei, individualizarea ei, instanța consideră că restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului e posibilă aplicând acestuia pedeapsa menționată.

În continuare, instanța subliniază că aceste circumstanțe și împrejurări conving instanța de judecată că, corectarea și reeducarea inculpatului, *****, este posibilă, rațională și echitabilă în condițiile stabilite.

Astfel, în concluzie, se constată a fi rezonabilă aplicarea pedepsei convenite, între părți, prin acordul de recunoaștere a vinovăției, iar temei de respingere a acordului de recunoaștere a vinovăției, în opinia instanței, lipsește.

Măsura preventivă.

În conformitate cu prevederile art.385 alin. (1) pct.15) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, urmează să fie soluționată chestiunea dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului.

Conform art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătată dispoziția privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

Reieșind din faptul că instanța a stabilit o pedeapsă sub formă de amendă față de inculpat, consideră că nu este necesară aplicarea unei măsuri preventive.

Corpuri delictive. Confiscarea specială.

În conformitate cu prevederile art.162, art. 385 alin. (1) pct.13) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea privind soarta corpurilor delictive.

Prin ordonanța organului de urmărire penală a fost recunoscut drept corp delict o bancnotă cu nominalul 200 lei, cu seria și numărul G.0067796086 prin ordonanța organului de urmărire penală din 10.09.2025.

Potrivit art. 106 alin. (1) Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin.(2). în cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Alin. (2) al aceluiași articol stipulează că sânt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni; rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor; deținute contrar dispozițiilor legale; convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri; care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

Din coroborarea materialului probator administrat cu conținutul învinuirii, instanța de judecată reține că inculpatul, ***** a oferit suma de 200 lei, pentru neîndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor funcționale.

Această sumă de 200 lei reprezintă *productum sceleris*, adică produs direct al infracțiunii, și se încadrează în categoria bunurilor supuse confiscării speciale, conform art. 106 Cod penal și jurisprudenței CEDO, care recunoaște posibilitatea confiscării produselor infracțiunii, inclusiv veniturile și beneficiile indirecte obținute prin utilizarea acestora (Phillips vs Regatul Unit, 2001; Gogitidze și alții vs Georgia, 2015).

În interpretarea Curții Europene a Drepturilor Omului, confiscarea nu constituie neapărat o privare de proprietate în sens absolut, ci poate fi tratată ca o reglementare a folosinței bunurilor, în cadrul interesului general și al prevenirii criminalității, în conformitate cu art. 1, al doilea paragraf, din Protocolul nr. 1 (Handyside vs Regatul Unit, 1976; Agosi vs Regatul Unit, 1986; Aktiva DOO vs Serbia, 2021). Această reglementare permite statului să intervină asupra bunurilor obținute prin infracțiune, fără a încălca proporțional dreptul de proprietate.

Instanța apreciază că măsura confiscării sumei de 200 lei este proporțională și necesară.

În evaluarea proporționalității, instanța a luat în considerare următorii factori: a) valoarea bunului rămas efectiv la inculpat; b) gradul de implicare al inculpatului în activitatea infracțională; c) scopul urmărit de lege, respectiv prevenirea și descurajarea comiterii de fapte similare; d) posibilitatea restabilirii echității sociale și protecției interesului general al comunității (Balsamo vs San Marino, 2019, pct. 91; Denisova și Moiseyeva vs Rusia, 2010, pct. 58).

În speță, confiscarea respectă și principiul legalității și cadrul constituțional, deoarece măsura este prevăzută expres de lege și se aplică în conformitate cu dispozițiile legale. Nu există indicii de arbitrar sau abuz în aplicarea acesteia, iar măsura nu este disproporționată în

raport cu scopul urmărit, respectiv prevenirea folosirii ilegale a bunurilor rezultate din infracțiune și evitarea obținerii unui avantaj nejustificat de către inculpat.

Confiscarea sumei de 200 lei se înscrie în categoria bunurilor obținute din infracțiune și, prin urmare, se aplică principiul CEDO privind probabilitatea crescută a originii ilicite (Balsamo vs San Marino, 2019; Melandri vs San Marino, 2024).

În acest sens, instanța confirmă că măsura confiscării a fost aplicată cu respectarea garanțiilor procedurale, inclusiv posibilitatea inculpatului de a contesta măsura, de a-și prezenta argumentele, de a fi asistat de avocat și de a participa efectiv la procedură (Grayson și Barnham vs Regatul Unit, 2008; Veits vs Estonia, 2015).

În concluzie, confiscarea sumei de 200 lei reprezintă o măsură legală, necesară, proporțională și justificată de scopul urmărit, respectând principiile de drept național și standardele internaționale ale CEDO privind confiscarea bunurilor rezultate din infracțiuni. Aceasta nu constituie o ingerință nepermisă în dreptul de proprietate și contribuie la prevenirea comiterii de fapte similare, precum și la protecția interesului general al comunității.

În acest context, în raport cu temeiurile de drept și de fapt invocate, instanța consideră oportună dispunerea confiscării convenite, în sumă de 200 lei.

Cheltuieli judiciare.

În conformitate cu art. 509¹ alin. (6) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța trebuie să soluționeze și chestiunile menționate la art.397 și 398.

Conform art. 397 pct. 5) Cod de procedură penală, dispozitivul sentinței de condamnare, precum și al celei de achitare sau de încetare a procesului penal, pe lângă chestiunile enumerate în art.395 și 396, în cazurile necesare, trebuie să mai cuprindă dispoziția referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare.

În ședința de judecată nu au fost invocate cheltuieli judiciare.

În temeiul celor expuse și conducându-se de prevederile art. 397, 398, 509-509¹ Codul de procedură penală, art. 80, 106 Cod penal, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se acceptă acordul de recunoaștere a vinovăției din 25 septembrie 2025, încheiat dintre *****, asistat de avocatul, Aureliu Oncea, procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Principal, Simion Caraja și aprobat de procurorul ierarhic superior.

***** se recunoaște vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal și se condamnă în baza acestei Legi, cu aplicarea art. 80 alin.(1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 (șase sute) unități convenționale.

În conformitate cu art. 64 alin. (3¹) Cod penal, *****, în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită și se va considera că sancțiunea amenzii este executată integral.

Se dispune confiscarea specială de la ***** a corpului delict în sumă de 200 lei (două sute lei).

Sentința integrală pronunțată în ședință publică la 06.04.2026.

Sentința este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la pronunțare, la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul Central, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită.

Președintele ședinței, judecătorul

/semnătura/

Mihaela Angheluță

Copia corespunde originalului

Mihaela Angheluță